

Úctyhodné jubileum

Úctyhodné 85. narozeniny oslavil na svátek sv. Ludmily, 16. září 2004, pan Rudolf Suchý. Všichni ho známe jako lektora, někteří také jako staveb-

ního odborníka, který pomáhal při úpravách na faře.

Pan Rudolf Suchý se narodil v roce 1919 v Ořešíně u Brna, do Bystrce se přizemil v roce 1960. Předchozích jedenáct let (1949-60) strávil v nejrůznějších komunistických věznicích. Odsouzen byl podle tehdejšího zvyku za velezradu a špionáž. Patřil tedy mezi mukly (muže určené k likvidaci). Po návratu z vězení pracoval nejdříve jako dělník na stavbách, teprve později se mohl uplatnit jako projektant v Agroprojektu. Spolu s manželkou (zemřela v roce 1983) vychovali dva syny a dceru. Dnes se pan Suchý může těšit z jedenácti vnoučat.

Za bystrcké farníky mu ze srdce přejeme stále dobré zdraví, duchovní i tělesnou pohodu, ochranu Panny Marie a všech svatých a ve všem konání Boží požehnání.

* * *

pokračování ze strany 7

malován zadní vchod včetně sociálního zázemí, knihovna, učebna a kancelář. Děkujeme ochotným ženám, které přišly pomoci s úklidem!

Malování, ale nebylo jedinou změnou, která se letos v září na faře udála. Pokud tam budete telefonovat a ve sluchátku se vám ozve: „Fara Bystrc, Eva Máchová,“ nenechte se splést.

Pastorační asistentku máme pořád stejnou, jenom dobře známá Eva Heikenwälderová se 18. září provdala za pana Jiřího Máchu. Nevěstě a ženichovi to moc slušelo a neméně družičkám. Oddával je pan farář s panem kaplanem, to se hned tak někomu nepodaří. Přejeme Evě a jejímu manželovi hodně štěstí a Božího požehnání do nových životních rolí.

Setkání

Bystrc, říjen 2004

Domus mea
domus orationis
vocabitur

Můj dům
bude nazván
domem
modlitby

Ve znamení křížma

Bratři, už nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny. Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádr. V něm celá stavba je spojena a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu. V něm i vy jste budování působením Ducha v Boží příbytek. Ef 2, 19-22

Klášteř Matky Boží v Novém Dvoře začali trapisté ze Sept Fons budovat v roce 2000. Před dvěma lety, v srpnu 2002, se do něj nastěhovali první mniši. Bylo to ještě trochu provizorní, protože chybělo srdce klášteřa – kostel. Ti, kdo se v lednu 2003 zúčastnili bohoslužby, při níž složil věčné sliby bratr Maria-Josef, mohli vidět hrubou stavbu. Na mnohé z nás monolitická betonová konstrukce příliš velký estetický dojem neudělala. Při slavnosti svěcení kostela, kterou mniši uspořádali 2. září, jsme už mohli obdivovat hotové dílo.

A musíme říct, že architekt Pawson trapisty jistě nezklamal.

Strohé linie bílé omítnutého kostela dokonale splývají s ostatními částmi klášteřa v jeden kompaktní celek půvabně zasazený v krajině. Protože klášteř stojí na vyvýšeném místě, jistě se hlas kostelních zvonů pěkně rozléhá po okolí.

Slavnostní bohoslužby se 2. září zúčastnilo přes dva tisíce lidí. Pro ty, kdo se nevešli do kostela, a to byla většina, bylo vyhrazeno prostranství vně klášteřa. Na dvou velkých obrazovkách jsme mohli sledovat, co se právě v kostele odehrává. Obraz sice nebyl ideální, ale přenos zvuku se vydařil. Zvučný hlas hlavního celebranta, plzeňského biskupa otce Františka Radovského, zněl do kraje stejně jako nádherné zpěvy mnichů. Každý účastník bohoslužby měl v ruce brožurku s texty žalmů, hymnů, litaní a liturgických modliteb.

Před bohoslužbou oběti přicházeli koncelebranti políbit oltář, jako se to dělá obvykle na počátku mše. Přichá-

**Z vody a z Ducha
svatého se narodili:**

- 27. 6. Magdaléna Marie Viznerová
- 25. 7. Eliška Prokešová
- 15. 8. Dan Tabarka
- 15. 8. Lucie Elisabeth Borková
- 15. 8. Silvie Květoslava Borková
- 5. 9. Adam Antonín Petrásek
- 12. 9. Barbora Belatková
- 19. 9. Kateřina Marie Blechová
- 19. 9. Roman Jan Mrózek

Ze života farnosti

Farní slavnost v neděli 27. června začala slavnostním Te Deum a svátostným požehnáním v kostele. Poté farníky čekalo příjemné posezení na farním dvoře.

V pondělí 5. července, o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje, jsme slavili poutní mši svatou u kaple v Kníničkách.

Během letních prázdnin proběhly na faře v Cizkrajově již tradiční akce. Začalo to cyklistickým táborem od 10. do 17. července.

Následoval Workshop I, od 24. - 31. července, kterého se zúčastnilo 38 dětí. Zajímavá nabídka aktivit obsahovala např. dramatickou, výtvarnou

**V naději společenství
Božího lidu se s námi
rozloučili:**

- 27. 7. Oldřich Špatný
- 26. 8. Slavomír Češka

**Věrnou lásku
si přísahali:**

- 26. 6. Dominik Černý
a Jana Sovadinová
- 28. 6. Pavel Charous
a Marta Charousová
- 18. 9. Jiří Mácha
a Eva Heikenwälderová

a keramickou dílnu. Ještě se cvičila hra na flétnu.

Navazoval další Workshop II, od 31. července do 7. srpna. Z bohaté nabídky zmiňujeme kovářskou dílnu, malování na hedvábí, litografická technika, pletení košíků a tkaní, soustružení. V dramatické dílně se nacvičovaly povídky Šimka a Grossmana.

Poslední společnou akcí v Cizkrajově byl Týden farnosti, od 7. do 14. srpna.

V první polovině září proběhlo malování přízemí fary. Postupně byl vy-

pokračování na straně 8

Osvětlení nepřímým světlem vynikne až teď, u dokončené stavby, strohost výzdoby se snoubí s řeholí a výsledek je nádherný.

Převor kláštera, otec Samuel, nás žádal, abychom pro příštích osm měsíců zapomněli cestu do Nového Dvora, než bude dostavěn dům pro hosty. Mniši chtějí konečně naplno prožívat samotu. Přesto se vás zeptám: chystáte se tam ještě někdy – pobýt, odpočinout si?

V každém případě mě moc potěšilo, že mně to Marek nabídl. Člověk ví, že někam může jít a nemusí ani čekat na krizi. Pokud bych potřeboval

uchýlit se do samoty, tam je ideální místo, je možné tam pobýt a nechat se od nich poponést, okusit jejich způsob života a uctívání Boha, zařadit se do jednoho chóru...

* * *

Krásný obřad posvěcení kostela trval čtyři hodiny, ale tím ještě slavnost nekončila. Mniši byli velkorysí. Pro všechny měli připraveno občerstvení pod velkým stanem a odpoledne otevřeli i brány kláštera. Mohli jsme se projít křížovou chodbou a pomodlit se v kostele. Odjížděli jsme s nesmazatelným dojmem, že to místo je jedinečné a je dobré o něm vědět.

-jš

zeli po dvou a trvalo to dlouho. Varhany k tomu hrály skladbu Oliviera Messiaena *Zjevení věčné církve*. V brožurce jsme měli téma této skladby:

*Vystavěná z živých kamenů,
Vystavěná z nebeských kamenů,
Ukazuje se v nebi:
Je to Beránkova nevěsta!
Je to Církev nebes
Vystavěná z nebeských kamenů,
Z duší vyvolených.
Jsou v Bohu a Bůh je v nich
Pro nebeskou věčnost!*

Jistě jsem nebyla sama, kdo si v té chvíli pomyslel, že ve společné modlitbě tolika kněží (kromě několika desítek řeholnic a mnichů-bratří se nikdo jiný do kostela nevešel) musí být velká síla. A protože u toho byl i náš pan kaplan, otec Pavel, zeptali jsme se ho na jeho dojmy.

Bylo to pro vás, otče Pavle, výjimečné sloužit mši svatou spolu s tolika jinými kněžími?

To množství kněží není až tak výjimečné. Při každém kněžském či jáhenském svěcení se nás sejde hodně a hlavně na Zelený čtvrtek dopoledne, kdy se slouží tzv. missa chrismatis (mše sv., při níž se světí oleje), koncelebrují s biskupem, až na výjimky, všichni kněží diecéze. Bývá nás tolik, že k oltáři kolem obětního stolu jdou jenom hlavní koncelebranti, potom kněžská schola a ostatní sedí dole a koncelebrují zespodu, což je mně líto; při-

znám se, že mi chybí ten povzbuzující nával u oltáře. To velké množství kněží mě jednou při misse chrismatis, to jsem byl v prvním nebo druhém ročníku bohosloví, tak uchvátilo, že když jsme byli jako ministranti s oleji nahoře v presbytáři a na konci eucharistické modlitby z mnoha úst všude kolem mohutně zaznělo „...skrze Něho a s Ním a v Něm...“, vypadalo to jako zpěv lidu a já jsem se spontánně připojil. Zaznamenal jsem pár udivených pohledů od kněží kolem, a až lidi odpověděli „Amen,“ uvědomil jsem si proč.

A ta mše svatá při svěcení trapistického kostela, byla něčím zvláštním?

Byla. Už když jsme tam přijížděli, bylo vidět, jak tam putují mnohá auta. Já jsem tam jel s rodiči Marka Kučery a když jsme si na odpočívadle za Prahou ve směru na Plzeň udělali pauzu, zastavil se tam autobus, ve kterém

jsem poznal dva naše kněze, tedy z naší diecéze, takže bylo hned jasné, kam mají namířeno. Už v tom směřování aut se jakoby projevilo volání toho místa: pojdte všichni sem, chystá se něco velkého. A opravdu to velké bylo. Líbila se mi například přísná a zároveň vlídná ukázněnost mnichů, kteří napomínali muže s kamerou. Když je museli opakovaně usměrňovat a stále byli vlídní, což jsem viděl dost zblízka, svědčilo to o svaté trpělivosti a o několika letech strávených v klášteře. Taky jsem byl překvapen „barevností“ řádů, množstvím biskupů... Zase jsem rád potkal P. Václava Venturu, mého učitele. Nebo bývalého pardubického faráře P. Karla Moravce. Oba pro mě na cestě ke kněžství moc znamenali. A pak to byla také nádherná setkání spolužáků ještě z litoměřického konviktu, s kterými jsme se dlouho neviděli, protože oni pak šli do Prahy a my zase do Olomouce. Takže volání toho místa, které touží po svatosti, které bude právě posvěceno, to z toho místa tryskalo a vtékalo jako krev do srdce, krev, která pak okysličená má být rozvedena do všech koutů v této zemi.

Celý obřad byl velmi dlouhý. Poté, co procesí mnichů obešlo kostel a architekti předali opatovi klíče, odehrávalo se všechno uvnitř. Po bohoslužbě slova a kázání následoval vlastní obřad posvěcení, který začínal vložением a zazděním

ostatků svatých do oltáře a pokračoval pomazáním oltáře a zdí.

Ano, celý oltář se maže křížem. Křížmo se používá po křtu, při biřmování, při svěcení kněží a biskupů a na žehnání oltáře a kostela. Jak biskup Radovský vystupoval po žebříčích na těch dvanáct míst (na obrázku jsou vidět čtyři z nich v blízkosti svící

o něm?

Věděl. Měl jsem štěstí. Exercicie před jáhenským svěcením (červenec 2000) nám dával otec Miloš Kabrda. Po skončení nás pozval k sobě na faru na oběd. „Mají tam u nás obědvat trapisti, oni to tu obhlížejí...“ Takže jsme obědvali v jejich společnosti – byl to otec Martin (P.Satoria) a další dva mniši, myslím, že to byl převor ze Sept Fons a novicmistr. Bylo to právě v době, kdy vybrali místo pro svůj nový klášter, zmínili se, že je to někde u Plzně, takže to vím od samého začátku a snad proto mám k tomu zvláštní vztah. Něco vědět ještě nic neznamená, ale něco vědět a uchovávat to ve svém srdci... , to už je něco jiného. A člověk ví, že je to dobré. Je dobré, když někde skupina modlících se lidí posvěcuje to místo. Trošku jsem doufal, že to bude někde blíž, ale teď si říkám, že jestli je to někde potřeba, tak právě tam. Z mnoha důvodů je umístění kláštera ideální.

Mně připadá hodné obdivu, že měli odvahu pozvat ke spolupráci tak moderního architekta.

Mně se kostel také velmi líbí, ale až teď, když je hotový. Když jsem viděl hrubou stavbu, ten betonový kvádr, říkal jsem si, co to asi chce říct? To asi čeká na nějaký finiš, na nějaké odhalení něčeho... A opravdu.

na zdech), to jsou vlastně výsvětné kříže, čili křížem vyznačené kříže na zdech kostela. Když je to hojně pomazané, tak ty kříže vydrží a další malba na ně ani po mnoha letech nechytá.

Měl jste k trapistickému klášteru nějaký vztah už předtím, než jste přišel do naší farnosti? Věděl jste